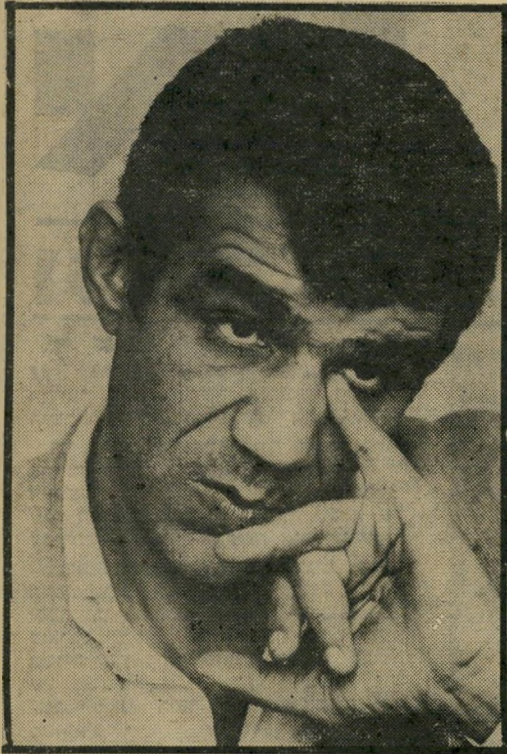

הוא נתן לה טבעת ואמר שהיא שווה 200 אלף לירות. היא גילתה שהטבעת שווה 300 לירות. היא התלוננה שהוא ביצע בה אונס

„היא היתה מאד יפה...”

הקודם. כמובן שהוא יעץ לה ללכת למיטרה ולהתלונן. השופטים הרשיעו אותי, וגזרו עלי חמש שנות מאסר. הם האמינו לה, למרות שלא קיבלו את ההסבר שלה לי סתירה. אבל לא התרשמו שהיא כל כך חסרת מצפון, שהיא מסוגלת להעליל עלי עלילה כזו. מה גם שלא ידעה על ערכה הנחות של הטבעת, אלא רק כאשר התלוננה בי מיטרה. שופט אחד תרץ את הסתירה בדבריה בכך שהיא חששה שאם השוטרים ידעו שקיבלה ממני את הטבעת לפני המגע, הם לא יאמינו לתלונתה.

ביקשתי מעורך־הדין משה רום להגיש עירעור בשמי. הוא בדק את התיק, שמע אותי, ואמר לי שאם נשקיע עבודה אפשר להוציא את האמת לאור. התיקוה הו החזיקה אותי.

הוא לקח חוקר פרטי, והם גילו כי רותי ביררה את מחיר הטבעת לפני שסיפרה לתבריה בכל־בו על האונס. כאשר היא התלוננה בפניהם היא הראתה להם את הטבעת ואמרה שהיא לא שווה כלום. עדות זו לא היתה בפני בית המישפט המחוזי שהרשיע אותי, וסניגורי ביקש מבית המישפט העליון רשות להביאה כעדות נוספת.

„מה זה חמש שנים על אונס?”

שכתי אז כבר כמה חודשים בבית־הסוהר, וקיוויתי כי העניין יסתיים תוך חודש. אבל זה לקח שלושה חודשים עד שהעדות נשמעה בבית־המישפט המחוזי, ועוד שלושה חודשים עד שזה חזר לעליון. באותה תקופה הייתי כל כך מתוח שלא יכולתי לישון בלילות. בבוקר שבו נקבע העירעור הודיעו לי בבית־הסוהר כי המועד נדחה. לא האמנתי. ביקשתי שיתקשרו לבית־המישפט העליון ולסניגורי. אבל הם אמרו לי שזה נדחה. בשעה עשר בבוקר הגיע טלפון דחוף מירושלים. מבית־המישפט העליון ציוו להביא אותי בדחיפות. במכונית מיוחדת נשלחתי לירושלים, וכאשר נכנסתי לאולם בית־המישפט היו הר שופטים עסוקים בעירעור על שוד בנק לאומי ברמת־אביב. כאשר הם ראו אותי הפסיקו את העירעור השני והתחילו לדון בענייני.

הם שמעו את עדותו של קציני־הביטחון, שמעם הפני רותי על כך שטבעת אין ערך וביקשו משקיד מעור להוציא את כולם מהאולם. השופטים נשארו לבדם באולם כדי להתייעץ. אז כבר לא הרגשתי דבר. כאשר קראו לנו להיכנס בחזרה נקשר דמי בעורקי, ואת הודעת הזיכוי לא הצלחתי לשמוע. השופטים קבעו כי שתי הסתירות בעדותה של רותי, באשר למועד שבו קיבלה ממני את הטבעת, ולמועד בו גילתה את ערכה האמיתי, הותירו ספק סביר באשמתה. אילו הייתי באמת אונס אותה, היה מגיע לי 20 שנות מאסר. מה זה חמש שנים על אונס? כמו שנתנו ללב עמי, ה־אנס המנומס. עשרים שנה. מי שאורב לנשים, מתכנן ואונס אותן בכוח, שילך למאסר ממושך. אבל איזה מין אונס זה, שבחורה קובעת איתי לנסוע למחרת לאילת לי חופשה, לוקחת ממני טבעת והולכת למחרת לעבודתה באותם הבגדים שהיתה איתי?

שלי. היא החליפה קסטות לפי רצונה, והתנועה לקול המוסיקה. בערך במחצית הדרך לביתה שאלתי אם זה בסדר שנפנה לכביש צדדי. היא אמרה שזה בסדר. פנינו לכביש הראשון. הוא היה מואר ובקירבתו היו בתים של מושב. גם מכוניות עברו במקום. אבל זה לא הפריע לנו לבוא במגע מיני. היא לא התלוננה, וכאשר הבאתי אותה למחון חפצה שאלה אם אני רוצה ללכת לאכול איתה ארוחת־ערב. אבל השעה היתה כבר תשע, ואני מיהרתי לפגישה אחרת. נפרדנו בהחלטה שבחג הפסח, שהתחיל באותו שבוע, ניסע לבלות ביחד חופשה באילת.

עיתון וטבעת

מחרת עבדתי כרגיל, וכאשר חזרתי לביתי בר שעות הלילה הגיעה לפתע המיטרה. השוטרים עצרו אותי ואמרו לי שרותי מאשימה אותי באונס. לא הבנתי את חומרת המצב. איך זה יכול להיות אונס. אם חודשיים לפני כן היכרתי אותה כאשר יחד עם חברתה נסעה איתי בטרמפ. גם אז שוחחנו כבר בידירות וקבענו להיפגש ולטלפן. אבל זה לא יצא. כימעט שכחתי מכל העניין.

„למה עשית לי את זה?”

כאשר ליוויתי שתי ידידות לתחנה המרכזית בתל־אביב בערך חודשיים אחרי פגישתנו הראשונה. לפתע היא ניגשה למכונית, ואמרה לי „שלום, משה. לאן אתה נוסע?” אמרתי לה שאני בדרכי למלא טופס טוטו. היא ביקשה להצטרף אלי, בתנאי שאחרי־כך אסיע אותה לביתה. הסכמתי, קניתי לה שבועון, כדי שלא תשתעמם בזמן שאני ממלא את הטוטו. ואחרי־כך נסענו לכיוון הדרום. אז גילתה את הטבעת, וכך החל הכל. במיטרה עשו בינינו עימות. היא ישבה מולי ואני שאלתי אותה: „למה את עושה לי את זה, את יודעת שזו עבירה המורה?” והיא ענתה „אם לא היית גומר בפנים, לא הייתי מתלוננת.”

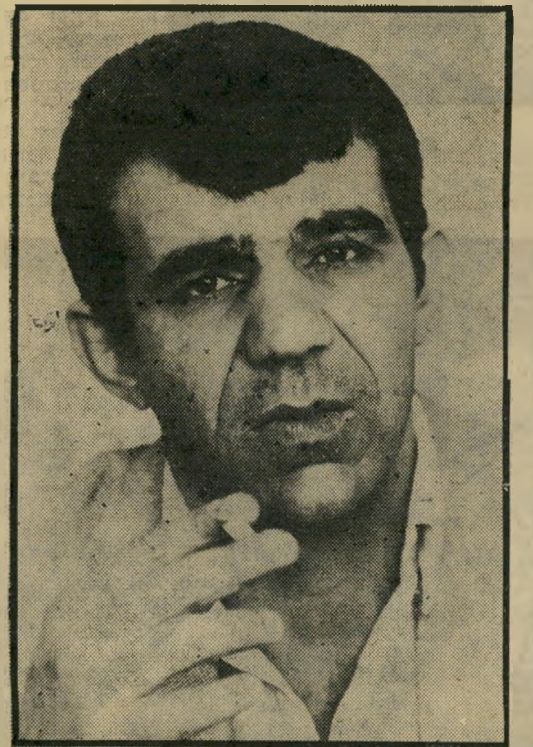
כאשר השוטרים שאלו אותי מדוע לדעתך היא מע־לילה עלי, אמרתי להם שאולי נעלבה כאשר גילתה את ערכה האמיתי של הטבעת. אחרי שישבתי חודשיים במעצר, שוחררתי עד תום המישפט. גם אז חשבתי עדיין שהעניין ייגמר טוב. הרי אף אחד לא יקבל את הסיפור שלה. שאימתי עליה ברצח כדי שתמסר לי, אחרי שהיא נסעה איתי מרצונה הטוב, נתתי לה עיתון וטבעת והבאתי אותה לביתה. ישבתי בבית־המישפט ושמעתי אותה מספרת לי שופטים שאנסתי אותה ואיימתי עליה. בבית־המישפט הודתה שקיבלה ממני את הטבעת לפני המגע המיני. אחרי שבמיטרה העידה כי את הטבעת נתתי לה אחרי מעשה. היא הסבירה לשופטים כי בעת שמטרה עדות במיטרה היתה מבולבלת, ולכן טעתה. היא גם סיפרה כי למחרת הלכה לעבודתה כרגיל, באותם בגדים בהם שכבה איתי, ואת התלונה הראשונה על האונס מסרה לחבר לעבודה, קציני־הביטחון של הכליבו. היא סיפרה לו בנוכחות חבר, כי מישוה שהיא מכירה אנס אותה במכוניתו בערב

הכל ביגלל טבעת

אחרי 17 חודשי מאסר, שהיו כימעט מחצית תקופת העונש שהוטלה עליו באשמת אונס, זוכה בימים אלה משה ברדה מכל אשמה בבית־המישפט העליון. בתפנית מפתיעה הוכח בבית־המישפט העליון כי המתלוננת קיבלה מברדה טבעת בעת פגישת האונס והאמינה כי היא יקרה מאוד. כאשר התלוננה במיטרה, ידעה כבר כי הטבעת אינה בעלת ערך רב, אלא חיקוי זול. זאת היתה סיבת הזיכוי.

סיפר ברדה לאיגנה ארון: „ראיתי אותה נועצת עיניים בטבעת שענדתי על הורת. איזו טבעת משגעת. היא יקרה? אלה יהלומים אמיתיים?” שאלה אותי. היתה זו טבעת שקניתי בערך שבוע קודם לכן מחבר ב־300 לירות. אבל היא נראתה כטבעת־זהב משובצת בתריסר יהלומים, ורותי נפלה קורבן לטעות. אבל היא היתה בחורה יפה, ומצאה הן בעיני, או הגומתי. אמרתי לה שזו טבעת יקרה מאוד, ששוויה יותר מ־200 אלף לירות, וכי היהלומים הם אמיתיים. מאז לא גרעה את עיניה מהטבעת. ואחרי־כך שאלה אם אני מוכן לתת לה לענוד את הטבעת עד מחר. הורדתי אותה מאצבעי ונתתי לה.

היא הרגישה טוב במכונית המוסטאנג הספורטיבית שם בדוי; השם האמיתי נאסר לפירסום.

„היא אמרה שזה בסדר!”